

Falun Gong, o practică tradițională de care au beneficiat peste 100 de milioane de persoane în mai bine de 50 de țări

Falun Gong, cunoscută și ca Falun Dafa, Măreța Cale a Practicii de Cultivare Law-Wheel, reprezintă o formă antică de practică a cultivării. Încă de la început, cultura chineză a îmbrățișat conceptul „Unității Cerului și a Omului”.

Practica cultivării și-a pus amprenta pe aproape fiecare aspect al culturii chineze. Învățăturile lui Lao Tse și Confucius, de pildă, au fost inițial menite să îndrume cultivarea discipolilor lor. Aceasta a fost recunoscută din vechime pentru efectele sale asupra sănătății fizice și capacităților supranormale. Beneficiile Tai Chi-ului și ale artelor marțiale asupra sănătății sunt bine cunoscute.

Regimul comunist din China a pus capăt brusc acestei bogate tradiții a cultivării. Ideologia ateistă și puterea totalitară a Partidului Comunist au exclus orice alte idei. Cultivarea a fost stigmatizată ca „superstiție” și persecutată în mod brutal. În primii doi ani de regim comunist, aproximativ două milioane de persoane au fost executate în numele „suprimării sectelor superstițioase și a societăților secrete contra-revoluționare”. În timpul următoarelor patru decenii nimeni nu a mai îndrăznit să menționeze în public cultivarea.

Oprimarea politică nu poate, însă, lecui bolile, în timp ce persecuția politică repetată a cauzat traume fizice și psihologice grave cetățenilor chinezi. În anii '70 publicul s-a familiarizat pe ușa din dos cu exerciții unice care purtau un nume nou – *qigong*. Hrănind nevoia cetățenilor de sănătate și tămăduire, acestea au câștigat instantaneu popularitate datorită efectelor lor remarcabile asupra sănătății. Termenul *qigong* însă nu existase în trecut și nimeni nu-i știa originile reale.

În 1992 dl. Li Hongzhi a început să ofere conferințe cu privire la Falun Gong. Dl. Li a arătat că *qigong* constituia de fapt latura fizică a practicii cultivării, că termenul *qigong* fusese inventat pentru a evita persecuția politică; de asemenea că pentru a putea beneficia pe de-antregul de cultivare, e nevoie să se acorde atenția cuvenită laturii mintale – îmbunătățirii calității morale și mintale a persoanei. Prezentând Falun Gong publicului, dl. Li a înapoiat cetățenilor chinezi tradiția de mii de ani de practică a cultivării.

Treziți la tradiție, practicanții Falun Gong au urmat principiul „Adevărului – Compasiunii – Moderației” și s-au devotat cultivării sinelui și îmbunătățirii calității mintale și morale. Acestea, împreună cu cinci seturi de exerciții delicate a căror eficacitate în privința ameliorării sănătății a fost demonstrată, au oferit practicanților

¹ Raportul a fost sintetizat și completat de către Lilly Wang, coordonatoarea Conferinței internaționale „Genocide in the new Era”, Stockholm, ianuarie 2004. Traducerea îi aparține lui Liviu Andreescu.

un trai cu sens, moral, sănătos, precum și pace interioară. Ca mărturie a avantajelor sale speciale, stă faptul că Falun Gong a devenit până în 1999, la numai șapte ani după ce a fost făcut public, un fenomen global, cu peste 100 de milioane de practicanți în mai bine de 50 de state.

I. Ostilitatea în creștere a dictatorilor față de Falun Gong

La început, guvernul chinez a recunoscut și a lăudat, la diverse niveluri, beneficiile aduse de practica Falun Gong cetățenilor și societății, iar sprijinul lui a facilitat răspândirea Falun Gong în prima parte a anilor '90. De fapt, o treime dintre cei 60 de milioane de membri ai Partidului Comunist și nu număr ridicat dintre demnitarii din guvern au practicat Falun Gong.

Ideologii Partidului au fost însă direct afectați de popularitatea în creștere a Falun Gong. Gardienii Partidului ateu nu au putut accepta faptul că după peste 40 de ani de îndoctrinare marxistă a atâtor oameni, inclusiv a membrilor Partidului Comunist, aceștia priveau în altă direcție în căutarea îndrumării morale și spirituale.

Exista și un interes direct în a găsi cusururi Falun Gong, ca o scuză pentru organizarea unui atac ideologic împotriva celor mai deschiși dintre demnitarii care susțineau mișcarea, precum și în scopul de a epura Partidul după plac. Ignorând impactul pozitiv al Falun Gong asupra cetățenilor și societății, aceste eminențe în căutare de putere au organizat, în valuri, vânătoarea de vrăjitoare și discreditarea Falun Gong. Printre ei se numără Luo Gan, Secretar General al Consiliului de Stat și un apropiat al lui Jiang Zemin, Secretarul General al Partidului la vremea respectivă.

II. Incidentul Tianjin

Nedreptățile nu au reușit însă să îi oprească sau să îi provoace pe practicanții de Falun Gong. Aderând la învățătura dlui. Li, care spune că „Alții ne pot asupra, noi însă nu o vom face și nu-i vom trata pe ceilalți ca dușmani”, practicanții Falun Gong au îndurat în tăcere agresiunile și de fiecare dată au oferit celor plini de prejudecăți ocazia de a înțelege natura cultivării și identitatea reală a practicanților. Mulți dintre aceștia din urmă, printre care membri ai Partidului Comunist și demnitari, au scris conducerii centrale pentru a depune mărturie, din propria experiență, asupra faptului că Falun Gong este benefic pentru societate și nicidecum o amenințare. Semnatarii apelurilor au putut fi cu ușurință acuzați ca „opozanți ai Partidului”, „interferând cu activitatea firească a Partidului”, sau chiar ca și „contra-revoluționari”. O singură afirmație s-a dovedit suficientă pentru ca persoana vizată să piardă totul, inclusiv libertatea sa, însă practicanții au militat spontan și în număr ridicat pentru a spune realității pe nume și a apăra Falun Gong.

Pe 11 aprilie 1999 He Zuoxiu, cumnatul lui Luo Gan, a publicat un alt articol calomnios la adresa Falun Gong într-o revistă din orașul Tianjin. Dat fiind faptul că articolul era plin de invenții, mulți practicanți ai Falun Gong au vizitat biroul

editorilor revistei pentru a le împărtăși acestora experiențele lor personale cu practica Falun Gong, cerând în același timp revistei să retracteze afirmațiile din articolul eronat. Pe 22 și 23 aprilie, în plină zi, forțe polițienești înarmate au luat cu asalt în mod brutal practicanții Falun Gong în fața biroului editorial și au reținut în mod arbitrar 45 dintre aceștia. În mod misterios poliția a îndemnat practicanții Falun Gong de la fața locului să purceadă către guvernul central din Beijing pentru a își expune pricinile.

III. „Apelul pașnic din 25 aprilie” al practicanților Falun Gong

La două zile distanță, pe 25 aprilie 1999, peste 10.000 de practicanți Falun Gong s-au adunat în liniște la Beijing, în apropierea Biroului de Apel al Consiliului de Stat, amplasat în vecinătatea complexului în care se află conducerea statului, pentru a solicita eliberarea practicanților deținuți în Tianjin, precum și ridicarea interdicției asupra cărților de Falun Gong.

Adunarea a fost pașnică, ordonată și a demonstrat blândețea practicanților. Aceștia au stat în rânduri de trei persoane între stradă și trotuar pentru a nu bloca traficul. Au îndemnat pe trecătorii curioși să meargă mai departe pentru a nu crea o scenă. Au ridicat gunoaiile împrăștiate de mașini și pietoni, ba chiar și mucerile de țigară aruncate de poliștii care-i urmăreau. Poliția, însă, a profitat de spiritul împăciuitor al practicanților. Curând după ce adunarea a început să se formeze, ei au invitat practicanții să îi urmeze pentru a se întâlni cu conducerea centrală. Poliția i-a împărțit apoi pe practicanți în două coloane și i-a condus pe rute separate, care convergeau la poarta Zhongnanhai, complexul liderilor chinezi. Traseele distincte au fost utilizate ulterior pentru a crea impresia încercuirii complexului și a incrimina Falun Gong.

IV. Cruciada lui Jiang împotriva Falun Gong și Biroul 610

Rezolvarea pașnică a petiției din 25 aprilie 1999 a fost privită cu apreciere de către mass-media și observatorii internaționali. Mulți au interpretat-o ca un precedent în rezoluția conflictului social prin intermediul unui compromis – un pas, remarcabil în China, spre societatea civilă.

Jiang Zemin, pe atunci Secretar General al Partidului Comunist Chinez, a ținut o cuvântare pe 7 iunie 1999 înaintea Biroului Politic al Comitetului Central prezent în plen, în care a acuzat practicanții Falun Gong de „lupta cu Partidul și guvernul pentru a câștiga inimile populației”, a stabilit „poziția Partidului în privința Falun Gong” și a ordonat aplicarea unui „tratament sever” celor care refuză să se conformeze poziției Partidului. După cuvântarea lui Jiang, Comitetul Central a decis să înceapă persecuția Falun Gong.

În timpul cuvântării, Jiang i-a însărcinat pe Li Lanqing, Ding Guangen și Luo Gan să formeze un organism special pentru rezolvarea cazului Falun Gong. Aceștia au fost originile „Biroului 610”, de tristă notorietate. Trei zile mai târziu, pe 10 iunie

1999, conform instrucțiunilor lui Jiang, a luat naștere „Grupul Conducerii Comitetului Central pentru Rezolvarea Cazului Falun Gong”, sub conducerea lui Li Lanqing.

Grupul Conducerii Centrale a fost deservit de „Biroul Central 610”, adevăratul corp operativ, condus de Luo Gan. Grupul Conducerii și „Biroul 610” au fost înființate ca organe independente în Partid și guvern, cu puteri absolute asupra acestora din urmă. Au autoritatea de a emite ordine directe armatei, forțelor de securitate, poliției, justiției și ministerului pentru propagandă, precum și puterea de a utiliza toate resursele și sistemele guvernamentale. Mai jos pe scara ierarhică de Grupul Conducerii Centrale și de „Biroul Central 610” se află grupurile de conducere și „Birourile 610” la toate nivelurile partidului și guvernului, de la cel federal la cel municipal, cu prerogativele necesare pentru a direcționa resursele și logistica necesară la nivelurile relevante.

Pe scurt, sistemul „Biroului 610” reprezintă rețeaua personală a lui Jiang prin care se controlează întregul guvern. Având totul sub control, cruciada lui Jiang împotriva Falun Gong a funcționat la capacitate maximă.

V. Persecuția deschisă lansată pe 20 iulie 1999

În dimineața lui 20 iulie mass-media de stat a început să bombardeze națiunea cu propagandă anti-Falun Gong, saturând frecvențele și presa cu invenții și invective. Mașinăria de propagandă a produs „confesiuni” și „denunțuri” înlăcrimate de la practicanții Falun Gong „transformați”, în scopul de a îi intimida pe ceilalți practicanți, familiile lor, precum și pe cei care îi simpatizau. În noaptea anterioară, într-un val de arestări sumare în întreaga națiune, autoritățile deținuseră pe toți practicanții Falun Gong considerați a ocupa poziții cheie în „organizația” Falun Gong. Din experiența lor trecută, autoritățile aveau convingerea că în absența acestor „lideri cheie” „organizația” Falun Gong s-ar prăbuși datorită dezorganizării, iar 100 de milioane de practicanți Falun Gong s-ar împrăștia în urma presiunii masive.

În zilele imediat următoare însă, în fiecare oraș important din China practicanții Falun Gong s-au strâns în mod spontan cu zecile de mii pentru a adresa petiții localităților și guvernelor provinciale.

Un număr ridicat de practicanți Falun Gong au călătorit, tot în mod spontan, la Beijing pentru a face un apel la adresa guvernului central. Martorii estimează că milioane de persoane au purces spre Beijing în următoarele două zile. Au venit cu inimile împăcate și având încredere în guvern, dintr-un singur și simplu motiv: să depună mărturie, din experiența personală, cu privire la natura benefică a Falun Gong și să îndemne guvernul să își rectifice greșeala de a fi lansat persecuția pe baza unor incriminări fără substanță.

Cu toate acestea, autoritățile nu au fost interesate să asculte ce aveau de spus practicanții Falun Gong. Petițiile pașnice au fost întâmpinate cu acte violente din partea polițiștilor, care și-au fluturat bastoanele înaintea unor femei de 80 de ani, au lovit cu piciorul femei însărcinate, au palmuit copii și au dezbrăcat tinere în public în

amiaza mare. Spre deosebire de poliția agresivă, practicanții Falun Gong au rămas perfect pașnici; niciun singur practicant în întreaga națiune nu a răspuns violențelor.

Nu se știe câți practicanți Falun Gong au participat la petițiile din 20 iulie 1999. Se cunoaște însă că numărul a fost atât de mare, încât nu au existat destule centre de detenție pentru a îi reține. Poliția a mârnat cu forța pe practicanți în săli de sport și depozite de dimensiuni mari, unde le-a cerut să își dea numele și să identifice grupurile din care făceau parte. Practicanții binevoitori și nebănuitori au simțit că nu au nimic de ascuns și s-au conformat, neștiind că informațiile vor fi utilizate pentru persecuții ulterioare. Poliția a ordonat apoi grupurile să vină și să își ridice practicanții.

La căderea nopții, ziua de 20 iulie 1999 a intrat în analele istoriei ca începutul unei persecuții fără precedent. În miezul terorii dezlănțuite brusc, practicanții Falun Gong au ieșit înaintea cu curaj; în mijlocul violențelor, ei au stat mărturie spiritului pașnic. Cât timp lupta dintre curaj și teroare va continua, ani și ani, ziua de 20 iulie 1999 va fi amintită ca începutul călătoriei pașnice a practicanților de Falun Gong.

VI. Solemnitate și eroism în Piața Tienanmen

Pe durata persecuției, piața Tienanmen din Beijing a constituit un punct central. Sute de mii, dacă nu chiar milioane de practicanți Falun Gong au venit de pe cuprinsul întregii Chine și din lume în marea piață pentru a depune petiții, fluturând steaguri care declarau nevinovăția Falun Gong. Au suferit teribil pentru exprimarea simplă și pașnică a propriei opinii. Aproape toți au fost bătuți de poliție sau de mercenari plătiți, care nu au simțit nici cea mai mică reținere în preajma miilor de turiști aflați în piață; unii au fost bătuți până la inconștiență, alții chiar până la moartea pe loc; copiii și vârstnicii au fost asaltați direct; mai multe femei însărcinate au fost lovite în abdomen.

După șocul inițial, convinși fiind că guvernul va opri persecuția dacă vor putea clarifica neînțelegerile demnitarilor cu privire la Falun Gong, practicanții din întreaga Chină s-au îndreptat către Biroul de Apel al Consiliului de Stat pentru a își înmâna petițiile, explicând de ce Falun Gong reprezintă o mișcare benefică și nu poate aduce societății decât contribuții pozitive.

Practicanții binevoitori au descoperit curând că Biroul de Apel al Consiliului de Stat fusese transformat într-un centru de detenție: semnul „Biroul de Apel al Consiliului de Stat” fusese dat jos, iar cei care solicitau îndrumări erau păcăliți să urce în dubele de poliție pregătite, fiind îndepărtați fără să își depună petițiile.

După ce numărul practicanților care veneau în capitală a crescut, autoritățile au emis o interdicție de petiționare la Biroul de Apel al Consiliului de Stat în sprijinul Falun Gong și au ordonat guvernelor locale să o pună în aplicare.

Demonstrațiile continue ale practicanților Falun Gong nu numai că au negat pretenția lui Jiang de a fi rezolvat 98% din „problema Falun Gong”, ci au demascat și legenda „educației și afecțiunii” cu care „problema” fusese „rezolvată”. Oamenii, inclusiv reporterii internaționali, au început să se întrebe: dacă poliția poate fi atât de violentă în amiaza mare, de la ce s-ar da înapoi în spatele ușilor închisorilor, centrelor de detenție și lagărelor de muncă?

Sacrificiile practicanților au fost însă incredibile. Nu numai că cei aflați în Piață au fost brutalizați, însă cei suspectați că ar avea „înclinații” să meargă la Beijing au fost adunați de autoritățile locale și forțați să semneze așa-numite „jurăminte duble”: de a renunța la Falun Gong și de a nu face apeluri în favoarea mișcării. Cei ce au refuzat să semneze au fost torturați, unii dintre ei până la moarte.

Cu toate acestea, practicații Falun Gong au continuat să organizeze petiție după petiție în Piața Tienanmen. În octombrie, Jiang, înfuriat, a ordonat legislativului național chinez să adopte o lege prin care să legitimeze o persecuție mai dură.

Ziarul *Washington Post* observa într-un articol din 2 noiembrie 1999 că „Atunci când [liderii comuniști ai Chinei] s-au trezit fără legile de care aveau nevoie pentru a persecuta brutal o asociație de meditație pașnică, Partidul a ordonat pur și simplu adoptarea unor noi legi. Acum acestea vor fi aplicate – retroactiv, desigur... După asemenea standarde, Stalin a respectat în mod scrupulos drepturile civile”.

În același timp, Jiang a comandat tuturor nivelurilor guvernului să împiedice practicanții de a merge în Piața Tienanmen, demnitarii care nu s-au conformat fiind retrogradați. S-au folosit resurse importante pentru a instala puncte de control pe aeroporturi, în stațiile de tren și autobuz, pe autostrăzile publice și chiar și în hoteluri, în scopul de a intercepta practicanții Falun Gong. Pentru a trece de punctele de control, călătorilor li se cerea să înjure Falun Gong sau să scuiepe ori să calce în picioare cărți Falun Gong. Oricine refuza, urma să fie deținut.

Pentru a diminua și mai mult capacitatea practicanților de a călători spre Beijing, Jiang a emis un ordin de a „le distruge reputația, de a îi nimici financiar și de a îi extermina fizic”.

Cruzimea acestui ordin a fost amplificată de lăcomia oficialităților locale, care s-au folosit de ocazie pentru a pune mâna pe casele, proprietățile și afacerile practicanților, precum și pentru a extorca răscumpărări frumoase de la familiile celor arestați. Oprimarea exercitată de tiranii locali a avut uneori efectul de a îi obliga pe practicanți să meargă la Beijing, neputând rămâne acasă în siguranță și neavând nimic altceva de făcut decât să depună petiții.

Fără bani, ajutor, hartă și busolă, mulți au apucat-o spre Beijing pe jos sau pe bicicletă. Trecând peste munți, prin pustie, dormind sub copaci, cerșind pentru hrană și evitând punctele de control, au ajuns la Beijing pas cu pas și unul câte unul. Pe drum au fost opriți de polițiști violenți, de locuitori prost informați și de echipe de patrulă recrutate să îi hăituiască. Au fost însă și ajutați de oameni binevoitori, gata să asculte și punctul lor de vedere, ca și de cei ce le priveau în ochi și găseau nu amărăciune, ci pace interioară. După cele câteva secunde în Piața Tienanmen, refuzau să își dea numele și adresa la interogatoriul poliției, temându-se că vor fi duși înapoi și vor trebui să aștepte luni de zile până să poată reveni, pe jos, în Beijing.

Este important de reținut faptul că apelurile de a se strânge în Piața Tienanmen au avut loc, toate, în mod spontan. Judecând în funcție de experiențele sale despotice din trecut, guvernul chinez a crezut că poate paraliza „organizația” Falun Gong, arestând pe toți „liderii” ei importanți. Ce nu a putut înțelege niciodată guvernul a fost că, într-un sens cât se poate de real, Falun Gong nu reprezintă o organizație. Deși practicanții se cunosc uneori unii pe alții, deciziile și acțiunile lor vin complet din propriile inimi, propriile inițiative și propria hotărâre de a spune adevărului pe nume.

VII. Tortură și crimă

Timp de peste cincizeci de ani, regimul comunist din China a reușit să distrugă voințele oamenilor și să zdrobească grupările nonconformiste prin teroare și înșelăciune; nu dăduse greș în timpul niciuneia dintre persecuțiile anterioare.

Apelurile continue de la practicantii Falun Gong din Piața Tienanmen și apărarea dreptului de practică de către milioane și milioane de oameni din întreaga țară au arătat că practicantii Falun Gong nu vor ceda la persecuție. Jenat și înfuriat în același timp, Jiang a dat instrucțiuni prin sistemul „Biroului 610” că „nicio măsură nu este excesivă împotriva Falun Gong”, ordonând utilizarea torturii extreme. Pe măsură ce persecuția a continuat să fie folosită ca răspuns înaintea rezistenței pașnice a practicantilor, cruciada personală a lui Jiang a devenit o vendetă personală.

Din 20 iulie 1999, din informațiile care au penetrat sistemul controlat ferm al guvernului chinez, știm că milioane de persoane au suferit încarcerări arbitrare, aproape toate în condiții inumane; sute de mii, inclusiv femei însărcinate, vârstnici și copii au fost duși în lagăre de muncă și mii de persoane au fost deținute și supuse unor torturi brutale, cu substanțe care afectează sistemul nervos, în spitale pentru persoanele cu afecțiuni mintale. Mii au decedat în temnițe, iar mulți alții sunt încă dispăruți. Dimensiunea și severitatea acestor atrocități nu poate fi estimată cu precizie.

Cele mai cumplite atrocități sunt cele de genocid. Crimele genocidare au în vedere eliminarea fizică a unui grup național, etnic, rasial sau religios, așa încât rezultă în genere într-un număr mare de morți.

Persecuția Falun Gong de către Jiang Zemin și sistemul „Biroului 610” folosește un tip diferit, poate chiar mai grav, de crimă: uciderea minților. Scopul urmărit nu este uciderea fizică a unui număr ridicat de persoane, deși numărul de morți nu constituie o opreliște pentru ucigași. Scopul este acela de a forța victima să aleagă între moartea fizică și dispariția mintală – renunțarea la propria voință, la valorile fundamentale, la conștiință.

Tortura până în pragul morții reprezintă, de aceea, un ingredient necesar al acestui tip de anihilare. Poliția chineză a spus deschis practicantilor Falun Gong: „Vă vom aduce în situația în care să vă rugați pentru viață atunci când sunteți pe punctul de a muri, și să vă rugați să muriți atunci când mai sunteți în viață!” Singura salvare? Să minți și să le spui că Falun Gong ți-a făcut rău, ție și societății, să spui că Adevărul – Compasiunea – Moderația² sunt maligne și să mulțumești și să aplauzi guvernul pentru că te-a salvat de Falun Gong. Să minți pentru a trăi sau să spui adevărul și să mori.

Datorită barierelor puse de guvernul chinez obținerii de informații, nu știm câți practicanți Falun Gong au fost torturați până la moarte de poliție. Din cele peste 1.100 de rapoarte pe care le-am primit privind torturarea și uciderea victimelor se cristalizează o imagine de neînchipuit a tragediei: au murit oameni prin sfârtecarea corpului; prin închiderea în „cuști de apă” și imersarea, timp de luni, în ape menajere; în urma șocurilor electrice produse de bastoane aplicate în zona organelor genitale; înghețați sau arși de vii. În cazurile extreme, un copil în vârstă de opt luni a fost

² Principiile Falun Gong (nota trad.).

omorât laolaltă cu mama sa, o bunică de 73 de ani a fost ucisă, și un bărbat cocoșat și cu handicap a fost omorât atunci când poliția i-a „îndreptat torsul” cu de-a sila.

Pe lângă rănilor exterioare, poliția a cauzat dureri interioare prin îngrozitoarea practică a hrănirii cu forța. Această formă de tortură nu este menită să hrănească, ci să cauzeze dureri interne insuportabile. Polițiști, gardieni sau deținuți cărora li se ordonă introduc un tub de plastic solid în nasul victimei și îl împing până în stomac; uneori acesta intră în plămâni. Tubul e uneori scos și reinsertat de câteva ori, cauzând hemoragii interne. Apă fiartă, urină, fecale, ulei de ardei iute, oțet concentrat, pastă de muștar sau alte lichide iritante sunt apoi turnate prin tub. Din cazurile cunoscute de ucidere a practicanților Falun Gong, aceasta este de departe principala cauză a morții.

Uciderea în masă a practicanților Falun Gong de către autoritățile chineze a fost raportată de mulți jurnaliști și organizații de drepturile omului. De exemplu, într-un raport al *Wall Street Journal* din 26 decembrie 2000, dl. Ian Johnson (câștigător al Premiului Pulitzer pentru Reportaj Internațional pentru seria sa de rapoarte privind persecutarea Falun Gong) a scris: „WEIFANG, China – Ridicându-se din Câmpia Nordică a Chinei... acest oraș chinez nu iese din comun prin nimic, cu o unică excepție: poliția locală torturează în mod regulat rezidenții până la moarte. De la începutul anului, când poliția a ucis un pensionar de 58 de ani, cel puțin alți zece rezidenți din Weifang au murit în arestul poliției. Weifang, unde trăiesc sub 1% din populația țării, deține recordul a 15% din numărul total al deceselor”.

De la raportul dlui. Johnson, cel puțin alți 21 de practicanți Falun Gong au murit în mâinile poliției din Weifang.

Se cere remarcat că omuciderea executată în timpul persecuției Falun Gong de către Jiang au ca scop distrugerea minților și a conștiințelor victimelor, dar au ca rezultat și anihilarea morală a făptașilor. Înșelați de propaganda urii, mobilizați de instrucțiunile guvernului, încurajați de promisiunile de impunitate și atrași de recompensele financiare, polițiștii practică tortura și uciderea fără pic de umanitate. După cum s-a strigat la adresa practicanților Falun Gong, „Ne-am reîncarnat în drăcușori veniți din Iad și în Iad vă vom trimite și pe voi!” Într-adevăr, e vorba de nimic mai puțin decât uciderea conștiințelor.

VIII. „Transformarea”

Pe cât de oribile sunt tortura și uciderea, pe atât de sinistru e următorul aspect al persecuției de către guvernul chinez a Falun Gong: așa-numita „transformare” – spălarea pe creier a practicanților astfel încât aceștia să renunțe și să condamne public, în pofida voinței lor, Falun Gong. Limba omenească nu poate exprima natura profund malignă a acestei „transformări”. Pentru victimele persecuției, amintirile cele mai dureroase sunt invariabil legate de procesul de „a fi transformat”.

Dl. Zhao Ming, care a suferit 22 de luni de tortură în șase centre de detenție și un lagăr de muncă, a scris că „După șocuri electrice care au durat peste jumătate de oră, mi-a venit în minte acest gând: Asta e. Nu mai pot suporta. Pot să dau în vileag crimele lor după ce ies de-aici. Datorită acestui gând, am cedat... Mulți colegi prac-

ticanți m-au întrebat ce m-a durut cel mai tare în lagărul de muncă. Acest lucru m-a durut... Rănile din urma torturii fizice se pot vindeca cu trecerea timpului, însă durerea mintală suferită datorită persecuției poate urmări pe cineva pentru restul vieții”.

Datorită presiunii internaționale, Zhao Ming a fost eliberat și i s-a permis să-și continue studiile la Trinity College, în Irlanda. După cum își aduce aminte, „Am ieșit din lagărul de muncă fără pic de fericire, speranță sau ușurare, căci spiritul meu fusese ucis”.

O altă practicantă a Falun Gong a scris următoarele despre experiența sa, care o urmărește încă: „Pe 10 octombrie 2000 am atins limita capacității mele de a suporta tortura și am fost forțată să semnez jurământul că nu voi mai practica vreodată Falun Gong. Durerea nu poate fi descrisă în cuvinte. În clipa aceea am simțit că întreaga mea viață, esența ființei mele – totul – dispăruse, că tot ce mai aveam era o carapace goală. Bâiguiau fără sens: Sunt transformată, sunt transformată, sunt [...]. Au trecut doi ani, însă nu am depășit complet umbra și rușinea de a fi forțată să îmi trădez credințele și să îmi negociez principiile până la dispariție. Din experiența proprie pot să confirm faptul că cei forțați să se «transforme» au fost torturați dincolo de limita a ceea ce o ființă umană e capabilă să suporte”.

Procesul de „transformare” întrupează și exprimă esența naturii sinistre a persecuției Falun Gong de către guvernul chinez. Pentru a obliga practicantii Falun Gong să cedeze, poliția nu s-a dat înapoi de la niciun truc și de la niciun mijloc de coerciție. Au adus familiile practicantilor pentru a îi implora pe aceștia să cedeze și să „meargă acasă”; au torturat un practicant până în punctul în care toți ceilalți s-au supus; au pledat chiar înaintea practicantilor să se arate „înțelegători” față de „sarcina dificilă” a ofițerilor. Pentru a înmuia hotărârea unui practicant, un ofițer îl bătea bestial, în timp ce altul se comporta cu simpatie. Odată ce abordarea „tandără” eșua, poliția nu ezita să recurgă la tortură.

S-au folosit și substanțe care distrug sistemul nervos pentru a supune practicantii și a le apăsa amprente pe „scrisori de legământ”. Mulți practicantii „transformați” au suferit alte umilințe datorită înjosirii generate de obligația de a citi „scrisorile de legământ” înaintea claselor de spălare pe creier sau la programe publice de televiziune ori radio. Pentru a demonstra că sunt „sinceri” în „transformarea” lor, anumiți practicantii au fost forțați să asiste poliția în operațiunea de „transformare” a colegilor lor: să își folosească experiența proprie de „a fi fost salvat de guvern” pentru a îi convinge pe ceilalți să îi înjure așa cum fuseseră înjurați la rândul lor, și să folosească față de alții procedeele de tortură la care fuseseră ei înșiși supuși. În acest mod, au arătat „în acțiune” că „se vindecaseră complet de Adevăr – Compasiune – Moderație”.

Nu ne rămâne decât să încercăm să ne imaginăm sentimentele de vinovăție, rușine și ură de sine încercate de practicantii „transformați”. Ceea ce îi ajută să își revină, în cele din urmă, este tot Falun Gong. Experiența dlui. Chen Gang arată a fi tipică: „În momentele de disperare tot Falun Gong mi-a venit în ajutor. Nu contează cât de acut era sentimentul că n-aș fi decât o barcă singuratică și șubredă înfruntând furtuna, căci simțeam că există încă un spațiu pur și armonios în inima mea, armonia și seninătatea perfecte pe care le trăisem și tărâmul pur al Adevărului – Compasiunii – Moderației... Treptat, mi-am regăsit încrederea de sine și direcția și mi-am restabilit starea de seninătate și grijă”.

Coerciția nu poate schimba sufletul oamenilor. De la începutul persecuției, zeci de mii de practicanți Falun Gong au publicat „declarații solemne” pe site-ul Clearwisdom, creat de practicanții Falun Gong din străinătate.

Aceste declarații solemne reprezintă afirmația practicanților că orice au spus sau făcut sub presiune și ca urmare a înșelăciunilor împotriva Falun Gong este nul și neavenit și că vor continua, cu hotărâre, să practice Falun Gong.

IX. O auto-imolare înscenată

În timpul persecuției violente, regimul Jiang a lansat o campanie largă de dezinformare pentru a justifica persecuția și a scăpa de condamnarea mondială. Mass-media controlată de stat a inundat presa scrisă și audio-vizuală cu invenții privindu-l pe dl. Li Hongzhi și Falun Gong în general. Ca și cu orice altă minciună, propaganda se recunoaște ușor în detalii. De pildă, guvernul chinez a scornit ideea că Falun Gong ar fi cauzat moartea sau înnebunirea a 1.400 de oameni. Acest număr, chiar admitând că ar fi adevărat, împărțit la 100 de milioane de practicanți, ar fi multe ordine de magnitudine sub media națională.

Într-un alt exemplu, guvernul chinez a pretins că dl. Li Hongzhi a falsificat data sa de naștere și chiar că ar fi furnizat un „document de la spital” pentru a demonstra că mama sa a fost tratată cu oxitocină în 1952, înainte de nașterea sa. Substanța, însă, nu a fost identificată până în 1953. În același timp, mașina de propagandă chineză a lansat o campanie largă de dezinformare pentru a păcăli publicul și a evita condamnarea mondială.

La începutul anului 2001 autoritățile au încercat o schemă revoltătoare: auto-imolarea înscenată a cinci persoane în Piața Tienanmen. Într-un gest la fel de ticălos ca acela al lui Nero atunci când a pus pe seama creștinilor marele incendiu al Romei, mass-media de stat a pretins că cei ce și-au dat foc sunt membri Falun Gong și a incitat societatea la ură față de mișcare. Auto-imolarea înscenată a fost însă analizată de reporteri neutri și de observatori atenți ai aceleiași casete date publicității de guvernul chinez:

- o investigație publicată de cotidianul *Washington Post* a afirmat că nimeni nu o văzuse vreodată pe dna. Liu Chunling, una dintre persoanele care și-au dat foc, practicând Falun Gong.
- poliția patrula în mod misterios în Piața Tienanmen, în plină zi, cu zeci de instrumente de stingere a focului.
- Liu Siying, „imolatoarea” de 12 ani, ar fi suferit o traheotomie, însă vorbea și cânta cu claritate în fața camerei de luat vederi, o imposibilitate medicală.
- dna. Hau Huijin, o altă „imolatoare”, ar fi absolvit Colegiul de Muzică Henan în 1974, un an al Revoluției Culturale în care niciun student nu a absolvit.
- dl. Wang Jindong a fost înfățișat ca suferind de arsuri grave; cu toate acestea, părul său și sticla de plastic de 7-UP pe care ar fi utilizat-o pentru a „împrăștia benzina” au rămas, în mod miraculos, intacte.

Aceste amănunte au determinat International Education Development, un ONG de pe lângă ONU, să emită următoarea declarație în sesiunea din anul 2001 a Sub-comisiei ONU privind Promovarea și Protecția Drepturilor Omului: „Regimul indică un

presupus incident de auto-imolare în Piața Tienanmen de pe data de 23 ianuarie 2001 ca dovadă că Falun Gong este un «cult malefic». Cu toate acestea, am obținut o înregistrare video care demonstrează, în opinia noastră, că acest eveniment a fost înscenat de către guvern” (Analiza materialului video CCTV care privește imolarea înscenată se găsește la adresa <http://www.faluninfo.net/tiananmen/immolation.asp>).

X. Recolta de organe pe viu

Din ce în ce mai multe dovezi se strâng pentru a spune o poveste teribilă privinduciderea și mutilarea din China. Martori și medici chinezi dau în vileag faptul că persoane afiliate cu meditația Falun Gong au fost măcelărite – tăiate de viu, în sensul cel mai direct al termenului – pentru organe, oase și țesuturi, care sunt apoi vândute și transplantate și de pe urma cărora se obțin profituri imense. Făptașii sunt nimeni alții decât demnitari ai Partidului Comunist din China (PCC), înhăitați cu chirurghi, poliție, autoritățile din sistemul de închisori și persoane din armată. Victimele sunt ținute în lagăre de concentrare înainte de disecție. Sunt informații despre existența a 36 de lagăre, dintre care cel mai mare are 120.000 de persoane. Mai multe mărturii sugerează faptul că are loc în prezent o activitate intensă de recoltare de organe, însoțită cu uciderea deținuților; conform rapoartelor, autoritățile PCC se grăbesc să ascundă dovezile, în urma revelațiilor publice din partea mass-mediei occidentale și a grupurilor de drepturile omului.

Lagărele de concentrare servesc ca bancă de organe pentru spitalele din apropiere, care în momentul de față fac reclamă la operații de transplant de organe și efectuează astfel de operații pentru profituri uriașe. Liaoning Thrombus Treatment Center of Integrated Chinese and Western Medicine este o asemenea instituție unde ar fi fost „recoltate” organe de la practicanți Falun Gong aflați în viață, conform unei surse care a lucrat la spital. O altă sursă, un doctor militar, a afirmat că există 35 de facilități similare în alte zone ale Chinei. Informațiile amintite sunt în concordanță cu politicile genocidare puse în aplicare în interiorul Chinei împotriva practicanților Falun Gong în timpul ultimilor șapte ani (<http://www.theepochtimes.com/news/6-4-19/40586.html>).

Aceste revelații au aruncat dubii serioase asupra caracterului legitim al creșterii bruște a numărului de transplanturi de organe efectuate în China în ultimii ani. Ele arată, de asemenea, că viețile a milioane de practicanți Falun Gong încă încarcerați în lagăre de muncă și alte facilități se află în pericol imediat. Au fost strânse dovezi suficiente pentru a ne face să credem că regimul din China plănuiește să accelereze afacerea recoltei de organe de la practicanți Falun Gong aflați în viață în lunile imediat următoare, înainte de a atrage și mai multă atenție din partea mass-mediei mondiale. Trebuie luate de urgență măsuri pentru a opri această atrocitate și pentru a îi trage la răspundere pe autorii crimelor.

XI. Constrângerea globală a conștiinței de către guvernul chinez

Pe lângă minciună, guvernul chinez a amenințat în mod repetat cu sancțiuni economice acele țări, state, orașe și afaceri care au îndrăznit să critice persecuția

Falun Gong. A instaurat astfel o stare de teamă – teama de a fi lăsat în afara câștigului economic, teama de a vorbi în numele conștiinței. Prin intermediul acestei tactici, guvernul chinez a reușit să convingă mai multe corporații de media occidentale să se auto-cenzureze în rapoartele privind violările drepturilor omului în China, au forțat orașe într-un număr de țări să își retragă sprijinul moral față de victime și a forțat chiar anumite guverne democratice să înăbușe vocile practicanților Falun Gong. În Franța, Germania, Islanda, Rusia, Ucraina, Tailanda și alte câteva țări au existat cazuri în care forțe locale de poliție au fost supuse la presiuni pentru a aresta în mod arbitrar practicanți Falun Gong care își exercitau dreptul de a demonstra pașnic.

Autoritățile chineze nu se opresc însă la șantaj. Membrul parlamentului canadian, Rob Anders, a afirmat următoarele cu privire la asaltarea sa fizică de către diplomați chinezi, în februarie 2000: „Purtam [un tricou care menționa Falun Gong] la o recepție dată de ambasada Republicii Populare de-aici, în această clădire [a Parlamentului]. Stăteam în partea din spate a camerei și dintr-o dată am fost înconjurat de patru sau cinci persoane care au început să mă agreseze, să mă amenințe cu degetul și să mă bruscheze fizic, spunând că trebuie să plec, că nu eram binevenit, du-te acasă, cowboy-ule, că nu știi ce faci [...] și ce mi-a trecut imediat prin cap a fost faptul că patru sau cinci persoane într-o gașcă aservită Republicii Populare Chineze cred pot să scape făcându-mi așa ceva, ca membru al Parlamentului, pe teritoriul Canadei, la locul meu de muncă, în Camera Comunelor – vă puteți imagina ce le fac oamenilor din propria lor țară? A fost complet incredibil. Atunci când un reporter din partea mass-media s-a apropiat cu o cameră de luat vederi, au pus mână pe ea, au încercat să o arunce la pământ, i-au spus să plece... Dădeau ordine unui membru al presei libere din Canada... A fost complet revoltător”.

Aceasta dovedește genul de forță pe care trebuie să o înfrunte Falun Dafa... Ne aflăm într-un moment de cumpănă. Dacă nu se ia o poziție imediată, istoria va privi înapoi spre noi și va ofta. „Incidente similare de intimidare și asalt au avut loc în Statele Unite, Islanda, Germania, Australia, Rusia, România, Tailanda, Cambogia, Hong Kong și în multe alte țări. Pe scurt, regimul chinez a exportat persecuția sa în întreaga lume, sub forma unei campanii globale a răului împotriva conștiinței.

XII. Atentat la viața practicanților Falun Gong din Africa de Sud

Pe 28 iunie 2004, în jurul orei 20:30, cinci practicanți Falun Gong conduceau pe drumul care lega Aeroportul Internațional Johannesburg de Pretoria, capitala Africii de Sud, când o mașină albă s-a apropiat din spate și din interior s-a deschis focul cu o mitralieră AK-47. Practicanții au încercat să schimbe viteza mașinii pentru a evita atacul, însă atacatorii au mărit viteza și au continuat să tragă. Mașina și șoferul practicanților au fost loviți și au părăsit șoseaua; șoferul rănit a reușit să oprească mașina pe un câmp. Atacatorii înarmați au oprit și au privit câteva minute, apoi au fugit de la locul faptei.

Incidentul nu a constituit un simplu atentat întâmplător. Victimele se numărau printre cei nouă practicanți Falun Gong din Australia care se aflau acolo pentru a

intenta un proces – acuzând vice-președintele chinez, Zeng Qinghong, și ministrul comerțului, Bo Xilai, care vizitau Africa de Sud între 27 și 29 iunie – de tortură, genocid și crime împotriva umanității. Chiar înainte de a părăsi Australia, unul dintre ei primise două telefoane de amenințare. Atunci când au ajuns la Aeroportul Internațional din Johannesburg au observat că sunt urmăriți de o persoană suspectă. În plus, dl. David Liang, șoferul împușcat, purta o jachetă Falun Gong. Poliția din Africa de Sud a observat că locul ales pentru atac nu era într-o zonă cu criminalitate ridicată. În mod evident, cei care au tras nu doriseră să jefuiască pe practicanți. Acești factori sugerează un motiv politic pentru atac.

O declarație grăbită a ambasadei Chinei în Africa de Sud nu face decât să dea greutate acestor suspiciuni. Ca reprezentant al cetățenilor chinezi din Africa de Sud, ambasada nu a demonstrat simpatie față de dl. Liang, care a suferit de răni cauzate de arma de foc în ambele tălpi și de fracturi de os în talpa dreaptă. Dimpotrivă, ambasada a pretins ca incidentul fusese doar o conspirație a Falun Gong și a amenințat mass-media internațională să nu facă „afirmații iresponsabile cu privire la incident”.

Atacul e departe de a fi reprezentat un caz izolat. Pentru a înăbuși eforturile practicanților Falun Gong din străinătate de a face cunoscute brutalitățile din China, agenții guvernului chinez au recurs la violențe și la crime inspirate de ură în scopul de a îi intimida pe cei dintâi. Doar în SUA au existat multiple incidente de atac fizic împotriva practicanților Falun Gong de către cetățeni chinezi care întrețineau legături strânse cu consulatele chineze în Atlanta, San Francisco, Chicago și New York. Ca răspuns la aceste încălcări evidente ale drepturilor civile, Camera Reprezentanților din SUA a adoptat unanim, la 4 octombrie 2004, o rezoluție (House Concurrent Resolution no. 304) cerând Chinei să oprească imediat persecuția Falun Gong în interiorul și în afara țării.

XIII. Lupta dintre adevăr și minciună

Pe 5 martie 2002, în jurul orei 20:00, opt canale ale televiziunii locale prin cablu în orașul Changchun au dat pe post simultan documentare prezentând răspândirea Falun Gong în întreaga lume, persecuția violentă a guvernului chinez la adresa mișcării și auto-imolarea înscenată din Piața Tienanmen. Emisiunea a durat peste 50 de minute. Valul de șoc s-a răspândit rapid și la distanță mare de Changchun; deja în ziua următoare, oameni din alte regiuni au început să-și șoptească „Auto-imolarea a fost o farsă!”

Emisiunile au reprezentat primul caz de acest tip din întreaga istorie a Chinei comuniste în care mesajele anti-guvernamentale ale unui grup persecutat și-au găsit locul în mass-media controlată de stat. Acest act de bunăvoință nu reprezintă doar o altă demonstrație a curajului practicanților Falun Gong, ci exprimă și o cunoaștere mai adâncă a naturii persecuției și a bunăvoinței față de publicul general, care se află sub controlul minciunilor regimului lui Jiang.

La începutul persecuției, practicanții Falun Gong, încrezători, credeau că persecuția trebuie să fi fost rezultatul dezinformării conducerii de către câteva persoane

animate de ură față de Falun Gong, așa încât au venit la Beijing în număr mare sau au scris guvernurilor pentru a își susține cauza. În același timp, au îndurat în mod pașnic tratamentele rele aplicate de poliție și le-au spus în mod calm „Nu vă urâm pentru că nu ne înțelegeți” și „Dacă suferința noastră poate slăbi ura voastră față de Falun Gong, ne simțim pregătiți”. Reținerea lor a mișcat și pe cel mai aprig polițist. Datorită faptului că există atâția practicanți Falun Gong și fiindcă aceștia sunt atât de auto-disciplinați și pașnici, a fost dificil pentru vecini, colegi, familie și prieteni să se întoarcă împotriva lor. Auto-imolarea înscenată a reușit însă să păcălească națiunea. După cum raporta un articol din *Washington Post* pe 5 august 2001, „Auto-imolarea a cinci presupuși [practicanți] în Piața Tienanmen pe 23 ianuarie a reprezentat un punct de turnură. O fată de 12 ani și mama ei au murit și partidul a transformat incidentul în punctul central al campaniei de discreditare a Falun Gong. Difuzând imagini repetate ale corpului în flăcări al fetei și interviuri cu ceilalți participanți în care aceștia spuneau să auto-imolarea îi va îndruma către paradis, guvernul a convins mulți chinezi că Falun Gong era un «cult malefic»”.

Multe persoane dezinformate au început să ofere asistență guvernului în operațiunea de persecuție sau au participat chiar direct la abuzuri și bătăi. Polițiștii au fost chiar mai afectați. Mistuiți de propaganda urii, unii dintre ei au intensificat tortura și uciderea practicanților Falun Gong, spunând: „Vă vom ucide și vă vom da foc ca un act de auto-imolare!” Nu începe discuție că aceste acte au o natură criminală și că este ușor să le răspunzi cu ură. Cu toate acestea, pentru practicanții Falun Gong cei care oprimă sunt și victime ale persecuției guvernului chinez și trebuie să li se acorde ocazia de a se trezi.

Dând dovadă de bunăvoință, practicanții Falun Gong au riscat enorm pentru a face faptele cunoscute celor care i-au torturat, colegilor lor dezinformați și publicului general, astfel încât să îi trezească dintr-o persecuție bazată în totalitate pe minciuni. Au scris nenumărate scrisori secțiilor de poliție, au împrăștiat broșuri în supermarketuri, au distribuit înregistrări video către cutii poștale, au postat articole pe Internet ș.a.m.d. În limba chineză, aceasta se cheamă „clarificarea adevărului”.

Clarificarea adevărului reprezintă un gest puternic. Există numeroase povești privind polițiști care și-au schimbat atitudinea față de practicanți, colegi de celulă ai acestora din urmă care învață Falun Gong și membri de familie cu prejudecăți care ajută la clarificarea adevărului. Există chiar și persoane care se ocupă de „Birourile 610” care au devenit practicanți ai Falun Gong.

Pentru Jiang Zemin, adevărul este dezastruos. Atunci când a aflat de difuzarea programelor Falun Gong în Changchun, a emis un ordin strict conform căruia, dacă evenimentul se repetă, întreaga conducere a orașului va fi concediată. Tot el a instruit departamentul de poliție din Changchun să „ucidă fără excepție” pe toți practicanții Falun Gong implicați în difuzarea emisiunilor. Ulterior, Jiang a instruit „Birourile 610” să „împuște fără avertizare” orice practicant Falun Gong care este prins că distribuie materiale ale mișcării.

Pentru răspândirea binevoitoare a adevărului, practicanții Falun Gong trebuie să fi sacrificat enorm de mult. În luna care a urmat emisiunilor din Changchun au fost arestați în oraș peste 5.000 de practicanți, dintre care cel puțin doisprezece au

decedat în timpul „interogatoriilor”. Atunci când poliția l-a arestat pe dl. Liu Chengjun, organizatorul emisiunilor, i-au tras două gloanțe în picioare, după ce fusese încătușat. Dl. Liu s-a stins din viață în noaptea de Crăciun a anului 2003, după ce a îndurat timp de peste un an torturi extreme.

Adevărul este totuși invincibil. După emisiunile din Changchun, multe alte emisiuni similare au urmat în alte orașe. În fiecare oră, în fiecare colț al Chinei numeroși practicanți Falun Gong pregătesc și distribuie materiale pentru clarificarea adevărului. Calitatea lor literară se poate să nu fie comparabilă, însă ei sunt asemeni Martirului Iustin, lui Origen și lui Ignațiu.

XIV. Lupta pentru dreptate a practicanților Falun Gong

Pe măsură ce lupta dintre adevăr și minciuni, dintre dragoste și ură, dintre pace și violență continuă, pe măsură ce devine din ce în ce mai clar că Jiang nu va avea niciodată succes în campania sa de a eradica Falun Gong, contrastul dintre curaj și lașitate apare tot mai evident. În iulie 2001, în timpul vizitei lui Jiang în Malta, o femeie chineză l-a întâmpinat și l-a rugat să înceteze persecuția practicanților Falun Gong. În aprilie 2002, atunci când Jiang a vizitat Germania, un bărbat alb l-a salutat în chineză și i-a spus apoi, în aceeași limbă, „Falun Dafa e bună”. Temându-se de alte proteste din partea practicanților Falun Gong, Jiang a solicitat ca gazdele sale străine să ia măsuri practice pentru a se asigura că nu va mai vedea picior de practicant. Ca urmare, în atâtea alte vizite de stat, suita lui Jiang nu a îndrăznit să folosească intrarea din fața a hotelurilor și restaurantelor, ci a utilizat ușile din spate sau tunele subterane.

Cu toate acestea, Jiang trebuie să fugă de mai mult decât de simple proteste. Cu ajutorul multor avocați cunoscuți din domeniul drepturilor omului, practicanții Falun Gong din întreaga lume au intentat zeci de procese împotriva lui Jiang și a complicilor săi pentru genocid, crime împotriva umanității și tortură, transformându-l pe Jiang în singurul dictator din istorie care a fost dat în judecată în peste 10 țări. Pe măsură ce ies la iveală tot mai multe fapte șocante privind incitarea la ură, terorismul de stat, violența și cruzimea regimului lui Jiang, se apropie ziua unui nou proces Nürnberg pentru crimele regimului împotriva conștiinței.

XV. Un apel către toți oamenii de bine din lume

Persecutarea Falun Gong continuă în China; numărul morților crește în fiecare zi. Mulți practicanți Falun Gong au riscat totul pentru a face cunoscute violările suferite de ei sau de colegii lor. Cazurile raportate de către Raportorii Speciali ai Comisiei pentru Drepturile Omului a ONU reprezintă doar o proporție infimă din tragedii, dar trebuie să li se acorde atenția cuvenită, căci altfel valorile speranței, curajului și cele mai elementare drepturi ale omului vor fi pierdute. Prezintă aceste documente, vă rugăm să vă folosiți vocea în locul celor ce nu o mai au, să faceți tot ce vă stă în putință pentru a opri nedreptatea și cruzimea.